

להתחיל בכל עת מחדש

בהשראת רבי נחמן מברסלב

מסלול פירוש לברכות השחר, מתוך אפליקציית אנשי בוקר

מודה אני

להודות ולהלל ולהכיר

עיקר שעשוע עולם הבא הוא להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך ולהכיר אותו יתברך. וזה בחינת מודה אני: תכף בהקיצו, קודם לכל עבודה, מתחילין מן ההודאה, כי ההודאה היא ההכרה, וההכרה היא ההתקרבות. ומי שמודה בהתחלה, התחלתו כבר מעין עולם הבא. וצריך רק להתחיל בכל עת מחדש.

מתיר אסורים

אין שום יאוש בעולם כלל

העיקר לחזק עצמו בכל מה שאפשר, כי אין שום יאוש בעולם כלל, ואפילו אם מונח בשאול תחתיות, אף על פי כן אל יתייאש עצמו. וזה בחינת מתיר אסורים: המאסר הוא הייאוש, המחשבה שכבר אי אפשר. ומכל הנפילות והירידות שבעולם יכולים לחזור אליו יתברך בנקל, כי לגדולתו אין חקר.

על נטילת ידיים

ויהי ידיו אמונה

אמונה היא בחינת תפילה, כמו שכתוב: ויהי ידיו אמונה, ותרגמו: פרישן בצלו. וזה בחינת נטילת ידיים שחרית: קודם שהידיים עושות, מרימין אותן לאמונה ולתפילה. והתפילה משנה הטבע, וזה דבר נס, היינו שיאמין שיש מחדש ובידו לחדש דבר כרצונו. נמצא שידיים רחוצות הן ידיים שיכולות לעשות חדש.

זוקף כפופים

ויתחיל בכל פעם מחדש

זה כלל גדול בעבודת ה': לבל יניח עצמו ליפול, ואף אם יהיו לו כמה וכמה נפילות, יחזק את עצמו בכל האפשר ויתחיל בכל פעם מחדש, כאילו היום התחיל להתקרב להשם יתברך. וזה בחינת זוקף כפופים: הזקיפה אינה שלא נפל. הזקיפה היא שהתחיל שוב, ואפשר להתחיל כמה פעמים ביום אחד.

אשר יצר

צרכי הגוף גם כן

עיקר החיים היא התורה, כמו שכתוב: כי הוא חיך ואורך ימיו. ואף על פי כן צריכין לעסוק בצורכי הגוף גם כן, ובהכרח שיפסיק ויבטל איזו שעה. וזה בחינת אשר יצר: הברכה על הגוף, על נקביו וחלליו, אינה יציאה מן התורה, כי מי שאין לו גוף אין לו במה לחיות את החיים שהתורה נותנת.

מלביש ערומים

הבגדים הצואים

יש בגדים צואים שמלבישין את האדם, והם מונעים אותו מלחזור להקדוש ברוך הוא, ועל ידי שמפשיטין ומשליכין מעליהם הבגדים הצואים נתבטלים כל המניעות. וזה בחינת מלביש ערומים: קודם שמלבישין צריך להפשיט, כי לא כל מה שלבוש על האדם הוא האדם. והלבוש של הבוקר הוא הלבוש שבחר.

אלהי נשמה

לחיות מעתה

השינה היא אחד משישים במיתה, ובהקיצו חוזרת בו הנשמה, בחינת חיים חדשים. וגם אין טוב להיות זקן, הן חסיד זקן הן צדיק זקן. זקן אין טוב, כי צריך רק להתחדש בכל יום, להתחיל בכל עת מחדש. וזה בחינת אלהי נשמה: הנשמה שנתת בי אינה של אתמול, היא של הבוקר הזה, ואיתה מתחילין.

הנותן ליעף כח

עז ותעצומות

השם יתברך משיפע עלינו עזות דקדושה ונותן לנו עוז ותעצומות. וזה בחינת הנותן ליעף כח, ליעף דייקא: הכוח ניתן מלמעלה, ואינו תלוי במה שנשיאר מאתמול. ומי שמתחדש בכל יום אינו זקן גם כשהוא עייף, כי זקן אין טוב, וצריך רק להתחדש בכל יום.

הנותן לשכוי בינה

אם אין דעת הבדלה מניין

השינה היא הסתלקות הדעת, ואם אין דעת, הבדלה מניין. וזה בחינת הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה: הדבר הראשון שחוזר עם היקיצה הוא הדעת להבדיל בין אור לחושך, בין אמת לשקר. ועצה לזה: בבוקר טוב להסתכל על השמים, ועל ידי זה נמשך הדעת.

רוקע הארץ על המים

שיאמין שיש מחדש

עיקר הגלות אינו אלא בשביל חסרון אמונה, ואמונה היא בחינת תפילה, היינו שיאמין שיש מחדש ובידו לחדש דבר כרצונו. וזה בחינת רוקע הארץ על המים: הארץ שעומדים עליה היא האמונה, והמים שתחתיה הם מה שעוד לא נקבע. ומי שמאמין שיש מחדש, יש לו קרקע גם על המים.

פוקח עורים

עקר הראיה היא הידיעה

עיקר הראיה היא הידיעה, דהיינו לידע מהות הדבר שרואה, כי הראות הוא משרת ושליח של המוח. וזה בחינת פוקח עורים: לא די שנפקחו העיניים, כי יכולין לראות הכול ולא לדעת כלום. הברכה היא לזכות להיות צופה ורואה במקום שצריך, ושמה שרואה יגיע אל הדעת.

המכין מצעדי גבר

קצט מעט

רק לילך בנחת, בהדרגה, מעט מעט. וגם: אין שום תנועה ואין שום מחשבה נאבדת כלל, שכל התנועות שעושים בשביל איזו עבודה שבקדושה נשמרות. וזה בחינת המכין מצעדי גבר, מצעדי דייקא, לשון צעדים: הדרך אינה נמדדת בסופה אלא בצעד שנעשה, וכל צעד שנעשה מול מניעה נשמר ועומד.

המעביר חבלי שנה

הסתלקות הדעת

השינה היא אחד משישים במיתה, והשינה היא הסתלקות הדעת, ואם אין דעת, הבדלה נמנין. וזה בחינת המעביר שינה מעיני ותנומה מעפעפי: כשעוברת השינה חוזרת הדעת, ועם הדעת ההבדלה, לרחק השקר ולקרב האמת. נמצא שהיקיצה אינה פתיחת עיניים בלבד, היא חזרת הדעת, ומי שיש לו דעת יכול להתחיל.

ויהי רצון

העקר הוא הרצון והכסופין

העיקר הוא הרצון והכסופין, שיהיה רצונו חזק ותקיף תמיד להתקרב אליו יתברך, ובתוך כך מתפללין ולומדין ועושים מצוות. וזה הרצון בעצמו טוב מאוד. וזה בחינת ויהי רצון: קודם לכל מעשה של היום, הרצון עצמו הוא העבודה, ומי שרוצה ומתגעגע כבר התחיל, אף שעדיין לא עשה.

יהי רצון מלפניך

לפֿלס דרכיו עם העזות

מי שהוא עזות פנים אין לו חלק בתורה, וכמו כן מי שהוא איש שפל ונבזה ואין בו שום עזות, גם כן אין לו חלק בתורה, וצריך לפלס דרכיו איך להתנהג עם העזות. וזה בחינת הצילני מעזי פנים ומעזות פנים: לא ליפול לעזות דסטרא אחרא, ולא לאבד את עזות דקדושה, כי בלעדיה אי אפשר לעמוד.

ברכות התורה

עקר החיים היא התורה

עיקר החיים היא התורה, כמו שכתוב: כי הוא חיין ואורין ימין. ועל ידי התורה נותן כוח למלכות דקדושה להתגבר על מלכות דסטרא אחרא. וזה בחינת ברכות התורה שמברכין בכל בוקר: התורה של היום היא החיים של היום. והערב נא, שתהיה ערבה, כי מה שערב לאדם הוא חי בו, ומה שאינו ערב אינו נכנס.

אשר בחר בנו

התפארות בפֿרסיות

כל העולם כולו לא נברא אלא בשביל ישראל, ויש בכל אחד ואחד מישראל התפארות בפרסיות, ובכל איבר ואיבר ובכל תנועה ותנועה התפארות אחרת. וזה בחינת אשר בחר בנו: הבחירה אינה מעשה שהיה פעם, היא ההתפארות שהשם יתברך מתפאר בכל אחד עכשיו. ואשרינו שזכינו לקדושת ישראל, ומן הזכייה הזאת מתחילין ללמוד.

אל היום החדש

אִמְנוֹת הַהִתְחַלָּה

זה כלל גדול בעבודת השם: שלא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותו השעה. כי כשרוצין להיכנס בעבודת השם נדמה לאדם כאילו הוא משא כבד, אבל כשיחשוב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא כלל. וגם שלא ידחה את עצמו מיום ליום לאמור: מחר אתחיל. כי אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי.

ומה היה הבוקר הזה? קם מאחד משישים במיתה, וחזרה בו הדעת, ועם הדעת ההבדלה, והראייה שהיא הידיעה. יצא מן הייאוש, כי אין שום ייאוש בעולם כלל, ונזקף, כי יתחיל בכל פעם מחדש. קיבל עוז ותעצומות, ארץ של אמונה שיש מחדש, צעדים מעט מעט שאינם נאבדים, וידיעה שכל מאורעותיו לטובתו. נאזר בעזות דקדושה, נתעטר בהתפארות שהשם יתברך מתפאר בו, ונזכר שהוא בן ולא עבד. ורצה, כי העיקר הוא הרצון והכסופין. וקיבל תורה, שהיא עיקר החיים.

ועכשיו: צריך רק להתחדש בכל יום, להתחיל בכל עת מחדש. היום אם בקולו תשמעו, היום דייקא, והבן.

שעשה לי כל צרכי

כל מארעותיו לטובתו

כשאדם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו, זאת הבחינה היא מעין עולם הבא. כי עכשיו מברכין על הטובה הטוב והמטיב ועל הרעה דיין האמת, ולעתיד כולו הטוב והמטיב. וזה בחינת שעשה לי כל צרכי: כל, דייקא, גם מה שלא ביקש, כי הצרכים אינם רק מה שהאדם יודע שהוא צריך.

אוזר ישראל בגבורה

עזות דקדושה

צריך שיהיה בו עזות דקדושה, לעמוד כנגד כל הקמים עלינו למנוע אותנו מעבודתנו, כי מי שאין בו שום עזות אין לו חלק בתורה. וזה בחינת אוזר ישראל בגבורה: הגבורה היא אוזר, דבר שחוגרין, שמחזיק את האדם במקומו כשהכול מושך. ואינה כנגד בני אדם, אלא כנגד המונעים.

עוטר ישראל בתפארה

ישראל אשר בך אתפאר

כל העולם כולו לא נברא אלא בשביל ההתפארות שיתפאר בישראל, ויש בכל אחד ואחד מישראל התפארות בפרסיות, ואפילו בפחות בבישראל. וההתפארות של ישראל היא בחינת תפילין, שנקראים פאר. וזה בחינת עוטר ישראל בתפארה: העטרה שעל הראש היא ההתפארות שהשם יתברך מתפאר בו, בפרסיות, כמו שהוא.

שלא עשני גוי

אֲשֶׁרִינוּ שְׁזַכִּינוּ

אשרינו שהשם יתברך היטיב עמנו מאוד, שזכינו לקדושת ישראל. וזה בחינת שלא עשני גוי: לשון עשייה. לא הוא עשה את עצמו, אלא זכה. ובכל אחד מישראל יש התפארות בפרסיות, בכל איבר ואיבר ובכל תנועה ותנועה. נמצא שהברכה היא שמחה על עצם היות ישראל, ולא השוואה לאחרים.

שלא עשני עבד

אֲלֵיהוּ בְּגִימְטְרִיא בן

עשרה קבין שינה ירדו לעולם, תשעה נטלו עבדים, כי השינה היא הסתלקות הדעת, ועבד הוא מי שאין לו דעת משלו. ואליהו בגימטריא בן, היפך בחינת עבד, והוא מקרב את האמת. וזה בחינת שלא עשני עבד: בהקיצו חוזרת הדעת, ועם הדעת הוא בן, ובן מבדיל בעצמו בין אמת לשקר.

שלא עשני אשה

האיש מברך

אותו היום ואותו השעה

אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי. וזה בחינת שלא עשני אשה, וכל ברכות הזהות: אין הן חשבון על מה שהיה, אלא עמידה של היום הזה, כמו שנברא, לפניו יתברך. והיום דייקא.

שעשני כרצוני

האשה מברכת

כְּרָצוֹנוֹ, הַיּוֹם דִּיקָא

אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי. וזה בחינת שעשני כרצוני: אין הברכה חשבון על מה שהיה, אלא עמידה של היום הזה. כמו שנברא ברצונו, כך היא עומדת לפניו יתברך, ורצונו מתחדש בכל יום. והיום דייקא.